

Образа та пробачення

1. «Пробач, якщо можеш»

Того вечора батьки сварились якимось занадто довго й голосно. То батько щось кричав, то мама плакала. Я натягнув навушники, щоб не чути їхніх слів, час від часу знімав їх і перевіряв, чи буря вщухла. Здавалося, своїми словами вони хочуть завдати одне одному якомога більше болю, а боляче ставало мені. Зрештою я не витримав, лишив навушники в спокої і притисся вухом до дверей батьківської спальні.

Серед усіх колючих слів я розібрав слово «розлучення». Триндець! Це те, чого я найбільше боявся ще років із семи. Тоді я втратив найкращого друга Владьку. Його батьки розлучилися, а він переїхав з мамою в інше місто до бабусі. Невже тепер моя черга? Дожилися...

Що ж треба було такого накоїти, щоб єдиним виходом стало розлучення? Через що люди взагалі розходяться? А як же кохання? Бо якщо кохаєш, то все пробачаєш, хіба ні?

Двері спальні несподівано відчинилися. З кімнати вийшов тато. Він ніби не помічав мене, мовчки пішов на кухню.

— Тату, все нормально? Ви посварились? — спробував я поговорити, але він навіть звернув уваги.

Мама стояла біля вікна, дивилася на вечірнє місто й плакала. Я не знав, як її втішити, чи варто щось питати, чи мовчки постояти поруч. Тоді вона глянула на мене й сказала:

— Усе буде добре, чуєш? Що б не сталося між мною і татом, у тебе все буде добре. Обіцяю.

— Ви розлучаєтеся?

— Ти почув? Ні, ми поговорили й вирішили залишитися разом. Тато вибачився, я пробачила. Сподіваюсь, це не повториться.

Фух, я нарешті зміг видихнути. Здавалось, я не дихав увесь цей час, відколи почув з-за дверей те тригерне слово. Зрештою міцно обійняв маму за плечі і відчув, який же я щасливий. Не знаю, що вчворив тато, але, певно, щось серйозне, якщо пролунало «розлучення». Раніше вголос ніхто з батьків такого не пропонував, жодних погроз чи маніпуляцій, отже, цього разу була не просто сварка. Для тата це останнє «китайське попередження», як казав наш історик, коли я двічі не підготував проєкт. Навіть не уявляю, що відчуває зараз мама, я її ніколи такою не бачив. Вона ніби скляна ваза: очі

прозорі від сліз, сама крихка, заледве тримається, щоб не впасти. Чого ж їй коштувало пробачити, заради чого, щоби що?

Владьчина мама так і не змогла пробачити. Після розлучення вона з колишнім більше не спілкувалася. Тому Владька бачить тата лише на канікулах, коли той забирає його до себе. Моя ж мама знайшла сили дати нашій родині ще один шанс, тож я дуже радий, що все буде так, як раніше.

Мама часто повторює, що все не випадково. Типу, у Всесвіту є якийсь задум, план, про який ми не здогадуємося, але з часом зрозуміємо, що й до чого. Тож якщо людина вчинила з тобою несправедливо, треба усвідомити цей досвід, прийняти й відпустити образу. Я б так не зміг, для мене це анріал, 80-й левел.

Разом з мамою ми вийшли на кухню. Тато мив пательню, ретельно, аж пар підіймався. Він навіщось завжди так робив, коли почувався винним.

— Хочете чаю? Приготувати вам? — не озираючись, запитав нас.

— Хочемо, правда ж, сину? Тільки не «вам», а «нам». Складеш компанію?

Тато обернувся. Поклав пательню в мийку, підійшов до мами й обійняв.

— Пробач... якщо можеш.